

[Jørgen Jørgensen.]

oprindeligt var inde i. Jeg mener derfor, at det er meget tilfredsstillende, at man nu har taget Skridtet fuldt ud og vil søge at gennemføre Konverteringen paa een Gang.

Lovforslaget hviler ligesom Forslaget i Sommer i alle Hovedtræk paa Gældsudvalgets Betænkning. Den Sagkundskab, der er lyst efter paa andre Omraader med Hensyn til de Forslag, der drøftes her, har i hvert Fald, hvad angaar Konverteringen og Rentelettelsen, sagt sin Mening i den Betænkning, som blev afgivet sidste Sommer, og i alle Hovedlinier følger Forslaget her jo Forslaget fra i Sommer.

Den Konverteringsafgift for Byejenomme med en Ejendomsskyldværdi af over 25 000 Kr., som her er forhøjet til 3 pCt., anser jeg for at være rimelig. Det ærede Medlem Hr. Clausager, som er Venstres Ordfører angaaende dette Omraade, var meget betænkelig derved. I Landstinget var Venstre jo ikke saa betænkelig ved dette i Sommer, da de selv foreslog det. Det ærede Medlem Hr. Clausager siger, at det er farligt, for ved en saa høj Afgift som den, der her er Tale om paa de 3 pCt., vil Grundejerne i Byerne for de store Ejendommers Vedkommende, hvis Ejendomsskyldværdi er over 25 000 Kr., ikke faa nogen Lettelse ved Konverteringen før efter 26 Terminer.

Det er vistnok rigtigt, men det var jo heller ikke Meningen. I den Betænkning, som Gældsudvalget afgav, og under alle Forhandlingerne her i Tinget har der været Enighed om, at en Rentelettelse for de store Grundejere i Byerne var der egentlig ikke noget særligt Grundlag for, men af Hensyn til Sænkning af det samlede Renteniveau var det bedre at have alle Obligationer med, og at man saa lod Grundejerne betale en Afgift, hvad de meget vel kunde være tjent med, fordi man, naar det drejede sig om Grundejerne i Byerne, ikke kunde paavise en Krisetilstand, som nødvendig gjorde en øjeblikkelig Lettelse paa samme Maade, som Tilfældet var for Landbrugsjendommers eller mindre Ejendommers Vedkommende. Det kan derfor ikke komme overraskende for det ærede Medlem Hr. Clausager, at der ikke bliver nogen Lettelse for de store Grundejere i Byerne, for det har aldrig været Meningen, og det kan heller ikke have været Venstres Mening, da de i Sommer stillede Forslag om denne Afgift paa de 3 pCt., som her er foreslaaet.

Begrænsningen af Renten til 4 pCt. op til 75 pCt. af Ejendomsskyldværdien og 4½ pCt. for Resten er ogsaa noget, vi i

Sommer var enige om. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Hasle var meget betænkelig ved denne Bestemmelse, men det kan da formentlig ikke være overraskende for det ærede Medlem Hr. Hasle, at Regeringen foreslaar, hvad 3 Partier i Sommer var enige om paa dette Omraade. I hvert Fald vil dette være noget, som de fleste blandt Landbrugere vil have let ved at forstaa Rimeligheden af: at med den Sikkerhed, som ydes for disse Laan op til Ejendomsskyldværdien, vil en Rente paa henholdsvis 4 og 4½ pCt. være rimelig.

Jeg anser det for meget ønskeligt, om man nu kunde faa gennemført Bestemmelsen om, at Opsigelsesfristen for Laan, som oprindeligt kun gjaldt til 1934, i Fjor forlænget til 1935, nu yderligere kunde udvides til 1938, som Lovforslaget foreslaar. Forholdet er jo det, at mange Laantagere, der har købt en Landbrugsejendom under andre Konjunkturer, og som da gik ind paa at betale et vist Afdrag, naar der var gaaet en vis Aarrække — 5 à 10 Aar eller maaske en kortere Aarrække —, i mange Tilfælde ikke kan præstere en saadan Udbetaling, ikke fordi de ikke er solvente, eller fordi der ikke er Sikkerhed for Pengene, men fordi de har vanskeligt ved andre Steder at rejse et saadant Laan, som her er Tale om. Det var ud fra disse Synspunkter, man sidste Foraar gennemførte en Forlængelse af den oprindelige Opsigelsesfrist, December Termin 1934, til December Termin 1935. Jeg vilde tro, at det for at skaffe disse Menesker, der her er Tale om, Ro i deres Arbejde, vilde være meget ønskeligt, om denne Frist kunde udsættes til 1938, saaledes som det her foreslaas.

Jeg pegede allerede i Sommer paa en anden Ting, som jeg vil nævne i denne Forbindelse. Der er betydelige normale Afdrag, som ikke falder ind under Opsigelsesbestemmelserne, andre almindelige Afdrag, som det kan være meget vanskeligt at faa betalt i disse Aar, og jeg vil henstille, at man overvejer, om der ikke er Mulighed for, at den paagældende, naar han henvender sig til Gældsudvalget, i særlige Tilfælde kan faa Udsættelse med disse Afdrag, naar han ellers betaler sine Renter.

Formaalet med disse Bestemmelser er jo at søge at tilrettelægge en Rentebetaling, der svarer til, hvad Landbruget i Øjeblikket er i Stand til at bære, for at undgaa den Nedskæring, som Kapitalen vilde komme ud for, hvis der ikke var foretaget noget med Hensyn til Renten, naar Erhvervslivet og Landbruget i disse Aar ikke var i Stand til at betale Renter af den